

Chú Tư Cầu

Lê Xuyên

Anh em lao công đã bắt đầu nghỉ làm để chuẩn bị về trại. Thấy Tư Cầu đứng thần thờ một chỗ, bác Tám ngoắc anh ta lại:

- Làm gì đứng như trời trồng ở đó hoài vậy chú Tư! Sao chú hồng lo tắm rửa

rút đi để còn sắp hàng về trại ăn ba hột cơm chó!

Tư Cầu ấp úng đáp:

- Dạ... tui không tắm bác Tám à! Bữa nay thấy trong mình hơi... khó chịu.

Bác Tám bước gần lại và đưa tay sờ trán Tư Cầu:

- Chú em làm sao vậy? Không, đầu cổ mát rượi... hay là chú em mầy đau bụng. Qua thấy mặt mày chú em tái mét và nhăn nhó...

Tư Cầu lấp bắp tìm cách trả lời cho xuôi:

- Không có sao mà bác! Tui chỉ thấy trong mình hơi... eng eng vậy thôi. Bác cứ lo tắm rửa phần bác đi, bác để thầy kệ tui.

Bác Tám có vẻ phật ý:

- Coi chỗ anh em quen lớn thì cần có nhau những lúc trái trời trở gió như vậy, chớ cái lúc mạnh giỏi xờn xờ thì ăn thua gì! Đây nè, qua có hộp cù là “Con Cọp” đây, chú em lấy xức đi... coi vậy mà đỡ lắm nghen!

Tư Cầu buộc lòng phải mở nắp hộp cù là lấy dầu thoa xức qua loa trên hai bên thái dương. Xong rồi cầm lấy bàn tay bác Tám ngửa ra rồi chậm rãi đặt hộp dầu vào lòng bàn tay chai cứng ấy và cảm động nói:

- Bác Tám, từ khi bị nạn lọt vô đây may mắn được làm quen liền với bác... thiệt tui mừng cũng có mà buồn cũng có nữa...

Bác có vẻ chưng hửng:

- Coi, bộ Ông ứng hay Bà hành gì bữa nay chú mầy ăn nói kỳ cục hồng ăn nhằm trên dưới gì hết ráo!

Tư Cầu gượng cười tiếp:

- Mừng vì được có một người bạn già tốt, quá tốt... thiệt còn hơn bà con ruột thịt nữa...

Bác Tám gật gù:

- Ở cái đó thì tạm cho là... được đi! Còn cái chuyện “buồn”. Qua có làm điều gì mịch lòng mịch bề đầu mà để chú em phải... buồn qua chớ hả?

Tư Cầu lắc đầu lia lại:

- Buồn là... buồn khác, chớ hồng phải buồn trách gì bác đâu! Buồn đây là tui buồn... vì đã lắm lần làm phiền rộn bác những chuyện... mắc dịch mắc toi gì đâu đâu...

Bác Tám nói chận ngang:

- Vậy mà qua tưởng chú em mầy phiền qua cái gì chớ! Còn cái chuyện chú em nói đó... ời, ăn thua gì! Chú em mà đứng vào địa vị của qua, chú em cũng không thể mần ngơ được. Anh em mình quen biết nhau làm đách gì mà hồng giúp đỡ nhau được trong những lúc... ngặt đó!

Câu nói ấy càng làm cho Tư Cầu thêm bứt rứt trong lòng. Anh ta sững sờ nhìn bác Tám rồi nói như mê sảng:

- Phải... anh em làm gì mà không giúp đỡ nhau được trong những lúc ngặt ấy! Vậy mà tui không giúp được ai hết, cái đó mới thiệt là kỳ!

Bỗng anh ta cầm lấy tay bác Tám giựt giựt mấy cái liền:

- Nè bác Tám... tui có điều này muốn nói với bác.

- Gì nữa đó cha nội! Chắc sắp sửa rắc rối nữa hả?

Tư Cầu nhìn thẳng vào mắt bác Tám:

- Chút nữa đây tôi trốn khỏi nơi này đa bác!

Bác Tám trợn mắt nhìn anh ta rồi bác dáo dác nhìn quanh, đoạn hạ giọng cự nự:

- Bộ qua mới nói... ngọt với chú mầy đây, rồi chú mầy tính làm tới sao chớ. Lỡ lộn xộn với bà hai thì còn châm chế được, bây giờ chú mầy lại tính chuyện động trời đó nữa. Ờ cái đó chẳng êm đâu nghen chú Tư!

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Hồng phải vậy đâu! Tui muốn rủ bác cùng đi với tui, mọi việc đã sắp đặt sẵn hết rồi.

- Cùng đi với chú mầy? Thôi, thôi cho qua xin. Qua già như vậy chớ còn ham sống lắm chớ hồng muốn chết bỏ vợ con... mò coi đâu!

- Ý trời ơi, tui nói thiệt mà bác! Đây nè...

Và Tư Cầu kể sơ cho bác Tám nghe đầu đuôi câu chuyện vượt ngục.

Nghe xong bác cắn môi suy nghĩ một hồi rồi thở dài nói:

- Cha chả, cái điệu này này lắm rắm mà nguy há! Ở lợi thì cũng chết ra đi thì... (bác nắm lấy tay Tư Cầu) Thôi, chú em đi một mình đi, qua ở lợi canh chừng cho chú em một lần này nữa là lần chót. Qua từng tuổi này cũng gần kề miệng lỗ rồi, chú em còn giúp ích cho đời được.

Tư Cầu xuống giọng năn nỉ:

- Tui lạy bác, bác làm ơn đồng với tui đi, chớ bác ở lại đây, tui rút ra không được, rồi cứ chùng chình như vậy hoài rút cục dám chết chùm cả đám hết lắm. Bác nghĩ lại đi bác Tám, bác còn có bác gái và con cái lùm đùm lè đề ở nhà, bác nên nhớ tới mấy người đó một chút bác à!

Bác Tám lại thở dài:

- Ừ hự, đằng nào cũng kẹt, thôi đi thì đi... nhưng ra tới ngoài qua hồng theo chú em đâu nghen! Mạnh ai nấy đi... như vậy dễ hơn.

- Coi, tui muốn rủ bác cùng vượt ngục là để cùng sống với nhau, chớ ra ngoài bác tách đi lang bang một mình, Tây nó thộp lại thì... Bà hủ!

- Chú em mầy khéo lo quá: qua tuy ở vườn chớ cũng rành cái đất trên này lắm, với lại qua cũng có bà con thân thích ở miệt Phú Nhuận, chú em đừng sợ qua bơ vơ. Sợ là sợ tui mình ra ngoài còn níu tay nhau thì dám chết dính chùm lắm đó chú em! Chú em có chịu như qua nói đó thì qua mới đi, bằng không thì qua quyết thí mạng cùng ở đây chớ hồng thêm nhích đi đâu nữa bước nữa hết!

Tư Cầu vừa lắc đầu vừa lôi bác đi:

- Thôi, để nữa ra tới ngoài rồi mình sẽ tính sau, bây giờ tui coi bộ đông được rồi đa! Tui leo lên trước hể thấy êm thì ra hiệu bác nhào theo cho mau nghen!

- Được rồi... Cha đi cái điệu này quần áo bỏ lại trong trại hết còn khi gì!

Tư Cầu đứng lại móc túi lấy xấp giấy bạc mà con Ba đã trao tặng mình lúc ban sáng:

- Thiếu chút nữa tôi quên mất cái việc quan trọng này: đây nè bác cầm đờ phân nửa số tiền này để khi ra ngoài có chút đỉnh xây xài... (rồi anh ta lại đếm đưa thêm bác Tám hai tờ giấy một trăm) Bác lấy thêm số này nữa để liệu mua quần áo khác thay đổi liền chớ vắc bộ bà ba mốc cời đi ngơ ngơ ngoài đường... ky lắm đó bác!

Bác Tám ngần ngừ chưa chịu lấy:

- Chú em chia cho qua phân nửa cũng hậu lắm rồi...

Tư Cầu nhét luôn hai tờ giấy bạc vô tay của bác:

- Ấy tui còn mỗi khác có tiền nữa mà! Bác quên bà chủ tiệm cây à?

Bác Tám vừa lấy tiền bỏ vô túi vừa liếc anh ta cười nói:

- Lắm đấm vậy mà cũng nhờ cậy mấy bà nhiều trong những lúc ngặt nghèo này hén chú! (rồi như nhớ trực lại điều gì, bác níu tay Tư Cầu hấp tấp hỏi) Ý quên nữa, chú trả gói hột bông ngải giống lại cho qua, để sẵn dịp này qua đem dĩa dưới trồng chơi chớ!

Tư Cầu moi túi lấy một gói giấy nhỏ trao cho bác:

- Đây nè cha nội! Quý giá thì thứ đó hồng biết! Nội cái mạng sống của tui mình đây, lát nữa cũng chẳng biết còn mất ra sao chớ đừng nói gì khác nữa!

Bác Tám cười giả lả:

- Chớ để chú đem dĩa tuốt dưới nhà chú sao hả?

Rồi bác đứng lại nhìn kỹ một vòng chung quanh:

- Được lắm chú Tư à! Bốn bề tứ hướng gì cũng êm hết, mấy anh em khác thì mắc lu bu lo dĩa trại, tui mình liệu mà “khơi” đi hồng thôi trễ đa chú!

Tư Cầu cũng nhìn quanh:

- Ừ khơi thì khơi... Tui đi trước nghen bác!

- Lên trên nóc nhà rồi nhớ coi chừng kỹ nghen chú Tư! Niệm Phật cho dữ đi chú! (rồi bác khấn lắm bầm) Ông Ngay Trời Phật, Thánh Thần bốn cảnh, Chúa ngục cùng cô hồn các đảng... độ mạng cho tui với chú Tư nó qua khỏi được phen này, tui xin... tui xin dĩa cúng một heo... và ăn chay trường một tháng, Ông Ngay...

Trong lúc ấy Tư Cầu mon men bước lại phía bên hông dãy nhà bồi bếp, xách một chiếc thang mà anh em đi sơn nhà dựng ở đó, đem bắc dựa vào tường. Xong xuôi anh ta hát hàm hỏi bác Tám và bác này khế gặt đầu. Yên tâm, Tư Cầu leo phất lên mấy bậc thang. Đến nửa chừng anh ta bỗng dừng lại ngoái đầu ngó lên phía

cửa sổ trên lầu có ý mong tìm con Ba một lần cuối... Tấm màn vải xanh lọt đã che kín khuôn cửa sổ từ bao giờ, Tư Cầu có vẻ thất vọng, nhưng liền lúc đó cánh màn chao động, và anh ta thoáng thấy một nửa mặt của con Ba lấp ló một bên kẹt màn vừa được vén nhích qua một chút... Tư Cầu ngẩn cổ lên như để cố nhìn cho kỹ, cho rõ... Một bàn tay nhỏ nhắn thò ra ngoài vẫy nhanh và tấm màn được kéo phủ kín lại như cũ...

Tư Cầu thở ra một hơi dài rồi leo thoăn thoắt lên nóc nhà. Anh ta mọp sát người xuống mái ngói, thò đầu ra ngó về phía hai đầu lô cốt để xem động tĩnh. Đúng như con Ba đã dự đoán, giờ này không có một ai để ý đến chỗ này hết. Tư Cầu bèn giơ tay ngoắc bác Tám. Bác Tám vội vã leo rút lên làm cho mấy nấc thang tre kêu "keen keéc" một cách thật dễ... sợ. Đợi cho bác Tám lên tới nơi, Tư Cầu bò thẳng ra mé ngoài và buông mình phóng nhảy xuống đất như trái mít rụng. Tư Cầu vừa lồm cồm đứng dậy thì một tiếng quát rợn người từ đằng phía lô cốt vang lại, tiếp theo là tiếng lên cò súng nghe lách cách làm cho Tư Cầu thiếu điều cồng chân lại... Anh ta sợ quính cúi gập người xuống rồi chạy thục mạng về phía mấy cụm lùm bụi trước mặt...

Một tràng tiểu liên nổ dồn tan và những mũi đạn bắn tung đất cát lên cách sau lưng Tư Cầu độ non một thước. Anh ta cầm đầu cầm cổ lùi bừa tới, nhưng vừa lúc đó mấy tràng tiểu liên sau lại trở hướng về trên phía nóc nhà bồi bốp, nơi bác Tám còn mắc kẹt trên ấy. Bác nằm sát trên mái nhà và đạn tiểu liên cứ đua nhau rĩa tới làm cho các tấm ngói nứt bể rớt nghe loảng xoảng. Biết ở lại cũng không xong, bác Tám túng thế quá liều mạng bò nhanh ra phía ngoài, đứng vọt lên nhảy bừa xuống... Chân bác vừa chạm đến mặt đất thì một viên đạn bay tới xuyên vào bả vai làm cho bác nghiêng người suýt ngã. Bác cắn răng đưa tay giữ lấy chỗ bị thương và chuệnh choạng chạy lùi về phía trước. Tư Cầu núp trong bụi rậm vội lên tiếng kêu bác:

- Bác Tám, chạy vô hướng này nè bác!

Nghe tiếng gọi của Tư Cầu, bác như hăng hái thêm phóng về hướng đó. Chỉ còn cách bốn năm bước nữa là tới bụi rậm thì mấy viên đạn cuối của tràng tiểu liên quét đuổi theo bác bén gót, đã kịp trúng đích. Tư Cầu thấy bác chao người rồi té lạt nghiêng qua một bên. Bác vừa thở hào hển vừa gắng gượng bò dậy để lùi chạy nữa... Tiếng súng lại nổ như xé không khí... Lần này bác Tám té nhủi tới trước, ập mặt xuống đường và nằm im không cựa quậy gì nữa.

Đằng này, Tư Cầu chỉ kịp thấy gói bột bông ngải trong túi của bác Tám văng ra đổ tung tóe trên mặt đất cát... Còi báo động trong trại hú lên từng hồi chen lẫn với tiếng quát tháo và tiếng giày đinh của bọn lính gác chạy nghe rầm rập... Tư Cầu nhìn bác Tám nằm chơ vơ giữa khoảng trống trong một vài giây, rồi hối hả chui lách trong bụi rậm để chạy trốn về phía xóm nhà ở trước mặt. Và tự nhiên nước mắt anh ta chảy ràn rụa.

... Tư Cầu vừa mới lùi đầu vô trong xóm thì đã thấy Phấn hốt hơ hốt hải chạy ra níu tay anh ta dắt vào một kẹt kín:

- Trời đất ơi, em nghe súng nổ dữ quá, em tưởng đầu hồng êm rồi chứ! Thôi đi theo em cho mau!

Tư Cầu lựng khựng đứng rị lại và chắc lưỡi than:

- Khổ quá! Bác Tám bị Tây nó bắn chết rồi còn đâu! Thiệt chỉ còn một chút xíu nữa là thoát...

Phấn chưng hửng hỏi lại:

- Ủa, bộ anh có rú bác trốn nữa sao? (rồi cô níu Tư Cầu lôi đi) Cái điệu này anh phải rời khỏi vùng này liền bây giờ! Anh thiệt hay cãi trời, cãi đất, nói cái gì cũng hồng chịu nghe hết á!

Tư Cầu còn ráng ngó ngoái lại:

- Cha, rồi hồng biết tụi nó chôn xác bác ở đâu! Thiệt là chạy ô mờ mắc ô mả!

Phấn tức mình giật mạnh cánh tay anh ta:

- Chôn đâu thì thầy kệ tía nó!... Hay là anh còn muốn bị rịn ở đây để Tây nó làm "ráp" tới rồi kẹt chết thêm hai ba mạng với anh nữa hả? Anh làm ơn đi mau mau lại đằng phía ngôi mả xưa kia kia, và đây bộ quần áo, anh đem vô trông thay liền đi rồi em với anh lội băng qua phía đường bên kia đón xe về nhà.

Tư Cầu cầm lấy gói quần áo, nhưng còn ngoái cổ lại hỏi:

- Nhà nào vậy hả?

Phấn xô anh ta đi:

- Nhà nào cũng được! Lo thay quần áo đi chứ bộ đừng đó hỏi hoài sao!

Tư Cầu đành lùi thủi đi quẹo vô ngôi mả xưa... Một lát sau anh ta trở ra tay xách bộ bà ba đen cũ. Thấy vậy, Phấn cự nự:

- Anh vọt bộ quần áo mắc toi đó cho em! Sao anh hay tiếc của đời quá hồng biết! (rồi cô ngấm nghĩa Tư Cầu và nói tiếp) Ờ, anh ăn bận như vậy coi được đa. Thôi mình ra kiếm xe đi cho mau anh!

... Phấn đưa Tư Cầu ra tới Chợ- lớn, rồi từ Chợ- lớn, hai người lên xe đi về Chợ Quán. Khi xe ngừng ở ga Pétrus Ký, Phấn níu tay anh ta kéo đi:

- Xuống đây anh!

Tư Cầu vội bước theo:

- Ủa, bộ em hông dẫn anh đi tiệm cây sao?

- Dẫn về đó cho sanh chuyện nữa hả? Ở đây êm hơn: em có mượn sẵn một căn nhà lá trong xóm để anh ở tạm trong đôi ba ngày hay nửa tháng gì đó. Như vậy em chạy tới chạy lui thăm anh cũng tiện vì tiệm cây ở gần đây mà!

Tư Cầu thắc mắc hỏi thêm:

- Nhưng em liệu... chú Ba ở nhà có hay biết gì không?

Phấn nhìn anh ta cười xòa:

- Hông hay biết sao được! Anh cứ yên tâm, em hông có làm gì... ầu tả đâu!

Nói xong cô xăng xái đi lên trước lấy chìa khóa mở cửa:

- Đây nè, bây giờ em giao căn nhà này cho anh đây, rồi đến tối em sẽ trở qua thăm anh để đưa giấy tờ luôn một thể.

Tư Cầu đưa mắt nhìn quanh:

- Cha, tối quá! Em có sắm sẵn đèn đuốc gì không!

Phấn chạy lại bên cột nhà bật công tắc đèn lên và mỉm cười hỏi Tư Cầu:

- Như vậy được hông?

Tư Cầu bị chói ánh sáng đưa tay dụi mắt rồi sừng sốt kêu lên:

- Cha, em sắm đồ đạc hồi nào mà có sẵn hết vậy?

- Thì cũng phải lo đầy đủ cho anh chứ! Có cái gì nhiều đâu, em chỉ mua cho anh cái giường, mùng mền với vài ba cái ghế. Em sắm tạm vậy thôi, chứ nếu anh tính ở làm ăn luôn trên này thì em sẽ liệu sau.

Tư Cầu lắc đầu quầy quậy:

- Thôi như vậy... cũng đủ quá ể rồi. Anh nóng lòng nóng ruột đi dưới vườn cho rồi, chứ ở trên này sao được. Bộ tính nộp mạng cho tây một lần nữa à?

- Ôi, Sài Gòn - Chợ lớn rộng minh mông đại hải, người như kiến cỏ, ai biết ai đâu mà sợ! Thôi để em về nhà một chút, rồi tối tối một chút em sẽ quay trở lại thăm anh và mình nói chuyện nhiều nghen!

Tư Cầu có vẻ bứt rứt:

- Em cũng nên coi chừng coi đỏi, chứ em cứ ỷ y qua lợi... buông cương thả giàn hông nên đi! Bây giờ anh... khác chứ hông phải như hồi đó...

Phấn háy xéo anh ta rồi cần nhần:

- Khác cái móc xì hợ! Anh cứ vậy hoài! Công trình người ta đưa anh về đây, anh chẳng mừng rỡ thì chứ, lại còn nói cà-lãng-nhăng nghe phát ghét.

- Thì anh nói phòng xa vậy... (rồi anh hỏi lãng ra) À em, ở đây rồi chuyện cơm nước thế nào?

Phấn vội mở bóp lấy ra một xấp mười tờ giấy một trăm đồng ghim lại sẵn nhét vô tay Tư Cầu:

- Ở quên nữa, anh cầm tạm số tiền này, rồi mỗi bữa ra ngoài quán cơm bên chợ gần đây ăn uống cho tiện...

- Thôi em... cô Ba ở trông đã có cho anh chút đỉnh rồi.

Phấn cau mày:

- Coi, em đã nói để em lo cho anh về cái chuyện tiền nong mà sao con mẹ cứ làm tài khôn hoài hông biết!

Tư Cầu trả lời cho xuôi theo:

- Vậy hả... nhưng bây giờ anh cầm lỡ rồi, với lại cô Ba cổ cũng có lòng. Mà nè em, về cái chuyện cơm nước đó, để rồi anh mua nồi niêu nấu luôn trong nhà ăn cho tiện, chứ đi ăn cơm tiệm hoài hao tốn lắm!

- Ôi, thứ ăn đỡ đôi ngày hay một tuần lễ thì kể số gì. Còn nếu anh tính ở luôn trên này thì để chừng đó... có em đây bảo lãnh chuyện bếp núc cho.

Tư Cầu gượng cười nín thinh.

Phấn thở ra một hơi dài như có vẻ khoan khoái, mãn nguyện, nhìn quanh gian nhà một lượt rồi liếc xéo qua Tư Cầu:

- Căn nhà tuy nhỏ xíu mà coi bộ ấm cúng quá anh hén?

Tư Cầu miễn cưỡng gật đầu:

- Ủa...

- Có khạp nước để đằng sau em đã mượn họ gánh nước đổ đầy sẵn đó, chút nữa anh vô tắm rửa cho mát mẻ và cho hết... cái lớp tù đi... rồi tối em qua thăm anh nghen!

Tư Cầu lại gật đầu một cách... kém hăng hái:

- Ừa...

Phấn còn dùng dằng chưa chịu về:

- Anh coi lại anh còn thiếu, còn cần cái gì nữa không để rồi em sắm luôn cho?

Lần này thì Tư Cầu lắc đầu lia:

- Thôi, như vậy cũng quá đủ. Mà có thiếu thì cũng để thủng thủng rồi mình sẽ tính... bây giờ em đi về nhà đi...

Phấn bước liền lại kề sát mặt anh ta hỏi:

- Bộ đuổi hả?

Tư Cầu thối lui rồi áp ứng trả lời vớt:

- Đâu có vậy... Bề gì lát nữa em cũng còn trở qua đây mà!

Phấn nhón miệng cười:

- Ừ, nhớ như vậy giải đi! Thôi chuyển này em về thiệt nghen!

Nói xong cô tắt tả xách bóp lên đi thẳng ra ngoài đường, và ở trong này, Tư Cầu đứng tần ngần nhìn theo một hồi lâu rồi chép miệng than:

- Ừ hự... thiệt mấy con mẹ này rắc rối tổ cha!

◦ ◦
◦

Nghe tiếng gõ cửa, Tư Cầu hốt hoảng bỏ rột dậy cất tiếng hỏi nhỏ:

- Ai đó vậy?

Có tiếng Phấn vọng vô:

- Em đây chứ còn ai nữa! Mà làm gì anh tắt đèn tối thui vậy?

Tư Cầu lẩn mò bật đèn lên rồi lạch cạch ra mở cửa. Phấn bước lẹ vô rồi thuận tay với khép chặt cánh cửa lại:

- Sao có gì lạ hông anh?

- Hông có gì hết, nhưng anh nóng ruột và hồi hộp quá chừng quá đỗi... cái điệu này mà kéo dài chừng một tuần lễ nữa, chắc anh chịu hông thấu quá!

Phấn dịu giọng an ủi:

- Anh sợ bóng sợ gió nên mới khổ như vậy. Em nói hông có sao đâu! Đây nè, em đã lo đủ giấy tờ cho anh, bây giờ anh ở luôn trên này cũng không sao, chớ đừng nói gì đến chuyện về dưới.

Tư Cầu thở ra:

- Hông nói giấu gì em, mới có hồi chiều tới giờ mà anh lên ruột cảm canh: nghe ai nói lớn bên cạnh anh cũng giật mình và hể có tiếng xe nhà binh thẳng lại đậu ở ngoài đường, anh cũng lo thiếu điều muốn chạy mở cửa sau để tông đi cho gấp!

- Thì mới đầu nó vậy thét rồi cũng phải quen đi chớ! (rồi nó nhìn Tư Cầu cười mủm mỉm) Nhưng bây giờ có em qua đây để em... trấn an cho!

Tư Cầu cau mày:

- Người ta lo thiếu điều hự hơi mà em cứ nói giỡn hoài!

- Thiệt chớ giỡn móc xì họ!

Phấn vừa nói vừa cởi chiếc áo dài treo lên cây đinh trên cột nhà rồi đưa hai tay vuốt sửa lại mái tóc một cách rất đỗi tự nhiên. Dưới ánh đèn điện sáng trưng, Tư Cầu chú ý ngay đến chiếc quần sa-teng trắng quá mượt rượt và anh ta vội ngoảnh mặt đi, rồi luống cuống lấy thuốc ra vắn hút. Phấn quay lại thấy vậy chắc lưỡi hỏi:

- Ý cha, anh làm ơn dẹp ba cái thuốc rê qua một bên đi. Ở trên này mà anh phạch cái túi nhái đựng thuốc đó ra thì lộ chèn hết, và thiên hạ dễ sanh nghi lắm! Với lại, anh hút chi thứ mắc toi đó tanh rình, khét nghet ai mà chịu nổi!

Tư Cầu cười mũi:

- Sao hỏi ở trong chòi chặn vịt ngoài đồng, anh hông nghe em chề hôi chề thúi hỏi nào hết trại vậy.

Phấn mắc cỡ tìm cách nói gạt phẳng đi:

- Ôi hỏi đó... khác bây giờ khác, anh hơi đâu mà nhắc cái chuyện xa lắc xa lơ đó hông biết.

Tư Cầu vẫn chưa chịu buông tha:

- Chắc hỏi đó... anh còn... khét nắng nên nó lấp hết đi chớ gì.

Phấn háy anh ta một cái rồi uốn éo và chờn vờn đi lại gần. Đến nơi cô đưa hai bàn tay dịu nhũ đặt lên hai bên vai Tư Cầu và lim dim đôi mắt, rồi đồng đa đồng đánh nói:

- Thì cũng như bây giờ em... thơm tho như vậy nè!

Tư Cầu nói ú ớ trong miệng cái gì nghe không rõ... Anh ta không dám nhìn thẳng vào mặt Phấn nhưng trước mắt anh ta có đôi cánh tay tròn lẳn và trắng mát, có... Tư Cầu cúi gầm mặt xuống, lấy bàn chân chà chà dưới đất như muốn khỏa lấp, bôi xóa một cái gì vậy. Tự nhiên đầu anh ta nóng bừng bừng như lên cơn sốt, chẳng biết có phải tại quá hồi hộp hay vì hơi thở nồng ấm của Phấn truyền sang. Phấn lắc vai anh ta mấy cái:

- Sao làm thỉnh vậy anh?

Tư Cầu như sực tỉnh:

- Ờ... hả?

Phấn lấy tay nâng cằm anh ta lên:

- Anh làm gì mà như bị ai hốt hồn vậy? Chắc tại ở trong tù lâu ngày mới ra nên nó làm như... say sóng vậy phải hông?

Tư Cầu mỉm cười đáp:

- Phải đó em!

Phấn bỏ hai tay ôm quàng lấy cổ anh ta:

- Gặp em như vậy anh có... vui hông?

Tư Cầu vội đưa tay lên gỡ nhẹ tay Phấn ra... Cô ôm siết chặt thêm một chút nữa và quắc mắt nạt nộ:

- Để yên đê! Đố anh giỏi anh gỡ ra coi!

Nhưng rồi cô lại dịu giọng hỏi lại:

- Sao anh gặp em như vậy anh không vui hả?

Tư Cầu đáp xụi lơ:

- Vui... vui lắm...

Phấn vừa ghệt thêm vòng tay vừa lắc mạnh:

- Vui, vui khỉ gì mà ngồi cú rữ vậy? Vui thì phải nhúc nhích cục cựa làm sao... chớ vui gì mà... vui tron vậy à?

Tư Cầu sợ làm phật ý Phấn thêm nữa, nên tìm cách đáp cho xuôi:

- Anh dư biết như vậy là... mịch lòng em lắm nhưng em nghĩ lại coi: anh mới chừa ươt chừa ráo ra đây thiệt tình thì sau một mẻ hú hồn hú vì hồi chiều anh như chưa... lấy lại tinh thần vậy! Phải thì gặp em như vậy mà lại ở trong lúc... bình an thiên hạ thì... khỏi nói!

Nghe Phấn thở dài quá nảo nuốt, Tư Cầu vội tìm lời an ủi thêm:

- ... Để huấn đãi một chút em à... chớ bây giờ hồng biết tây nó bắt lại lúc nào...

Phấn chặn ngang:

- Đừng có nói chuyện xui xẻo đó không nên nghe! Mà huấn đãi để rồi anh đông tuốt về dưới luôn hả?

- Đâu có... Nhưng còn chú Ba làm chi?

- Ờ quên nữa, anh Ba ảnh có gửi lời hỏi thăm anh đó, ảnh nói đáng lẽ ảnh lại thăm anh nhưng vì ảnh là người... buồn bán làm ăn, nên như vậy có điều không tiện...

Tư Cầu gật gù:

- Phải đê! Nhưng, chú Ba tốt như vậy mình nên ăn ở cho... phải với chú một chút.

Phấn làm bộ giận lẫy:

- Phải cái mốc xì hợ! Anh sao cứ có tật đó hoài! Đến anh Ba ảnh còn biết ép bụng chịu hẹp cho em đón anh về đây, anh thì anh lại nói ăn trét hết!

- Thiệt chú Ba chú hiền quá...

Phấn cười mũi:

- Hừ, anh đã bị một lần chết lên chết xuống mà bây giờ còn ngồi đó khen thằng chả hiền! Phải em đụng ai khác hơn anh coi thằng chả có để yên không? Bề gì thì thằng chả cũng còn nhớ đã... thiếu nợ anh hồi trước khá bộn, nên bây giờ thằng chả mới ráng chịu như vậy!

Tư Cầu mỉm cười lắc đầu:

- Thiệt em hết sức: em nói cái gì cũng nghe xuôi rớt ráo và bị vậy mà thiên hạ ở ngoài méo mặt hết!

Phấn lôi Tư Cầu ngồi xuống giường trong lúc đôi cánh tay của cô vẫn ghệt chặt lấy cổ của anh ta:

- Xí, tự nãy giờ cái gì anh cũng chê em hết ráo trại vậy? Bộ ở trong bị con mẹ quan hai nó o bế quá chừng rồi lậm nặng phải hông! (rồi cô ngó xéo Tư Cầu nói tiếp bằng giọng khinh khỉnh) Mà cũng phải: thứ con mẹ đó già tay ấn lăm lăm sao anh hồng mê đợc!

Tư Cầu ráng nhoi người ra:

- Bậy nà! Em bây giờ sao hay nói tầm xàm quá!

Phấn vừa rướn người lên khỏi mặt anh ta vừa siết mạnh đôi cánh tay lại rồi nghiêng răng nói:

- Để anh coi, con này hồng chịu thua con mẹ đâu!

Tư Cầu vội chống tay xuống sạp giường để cho khỏi ngã ngửa, đoạn cố lách mặt ra để kêu lên nho nhỏ:

- Ý em... em làm quá, nhà mình lại là nhà vách... lá, hai bên hàng xóm láng giềng họ biết được kỳ lắm!

Phần hơi buông lời ra một chút, rồi cúi xuống nhìn vào mặt Tư Cầu:

- Anh làm như còn ở dưới vườn vậy! Ở trên này, dầu cho anh... hát bội sát một bên thì cũng chẳng có ai thêm để ý làm đánh gì cho mệt! (rồi cô lên giọng đả đốn nhếch Tư Cầu một hơi) Thứ cái đồ chết nhất! Thấy người ta thương rồi làm bộ hoài nè! Em mà nổi dóa lên đổ anh chạy khỏi tay em, em kêu bằng cha! Bây giờ anh tính sao đây hả?

Tư Cầu ấp úng đáp:

- Thì... để thủng thẳng...

Anh ta bỏ lửng giữa câu để đưa mắt nhìn lên dò la tình ý Phần... anh ta đâm ra lúng túng khi bắt gặp những tia mắt sáng ngời ngời lọt qua rèm mi lim dim, những tia mắt có vẻ nửa như dọa ép, nửa như hối thúc... Tư Cầu không dám đương đầu lâu với những tia mắt ấy. Anh vội liếc nhìn xuống đôi cánh mũi hấp háy liên hồi theo hơi thở dồn mau của Phần. Đôi cánh mũi trông dễ thương quá đỗi. Và ánh sáng của ngọn đèn điện mắc ở phía sau lưng Phần rọi tới làm cho Tư Cầu để ý đến vành tai ngời lóng lánh mịn mượt. Tư Cầu lại không dám nhìn lâu thêm nữa...

Nhưng rồi tới đôi môi của Phần... đôi môi hơi dày cong mà dầu có khuất ánh đèn, Tư Cầu cũng dư thấy rõ vẻ vừa khinh miệt, vừa khiêu khích mà cũng vừa quyến rũ lạ kỳ. Anh ta bối rối cúi mặt xuống để nhìn thấy đôi nút áo đã ỡm ờ tách rời khỏi khuy từ bao giờ, có lẽ trong lúc Phần ôm siết anh ta quá chặt và anh ta thì cựa quậy cố nhoi đầu ra. Tự nhiên Tư Cầu có một cảm giác êm ả khác thường... Để trấn áp sự nôn nả trong lòng, Tư Cầu quay đầu nhìn ra chung quanh gian buồng: dưới ánh đèn sáng xanh, tất cả đều có vẻ ảm cúng, mới mẻ và hơi... kỳ bí như một căn phòng của một cặp vợ chồng mới cưới hồi ban chiều. Tư Cầu nhìn chiếc giường rộng rãi với chiếu, mùng mền, gối mới tinh... và bỗng mỉm cười khoái trá khi chợt nghĩ rằng: đêm nay cũng là đêm đầu tiên anh ta được ngủ trên giường đàn ông sau bao nhiêu đêm ngủ chen lán trên nền xi-măng nhám cát.

Tự nãy giờ Phần nín thinh nhìn anh ta không nháy mắt, nín thinh trong một sự chờ đợi không phải là không đầy hồi hộp... Cô bỗng cất tiếng hỏi Tư Cầu:

- Cười gì vậy anh Tư?

- Hồng... À, anh cười... một cái này em hồng biết được đâu!

Phần không hỏi thêm nữa. Cô từ từ rút tay khỏi cổ Tư Cầu rồi bò lên giường nằm sát vào phía trong, đoạn lấy bàn tay đập nhẹ xuống mặt chiếu chỗ còn trống một bên cạnh.

- Nằm xuống đây mà nghĩ lưng một chút anh Tư! Tự nãy giờ, hai đứa cứ ngồi hoài mỗi thấy mờ!

Tư Cầu ngân ngữ:

- Ờ, em nằm nghĩ đi... để thầy kệ anh.

Phần cau mày:

- Coi, anh này sao kỳ cục quá! Anh nói câu nào ra cũng thấy ghét hết! Phải người khác vô đây thì thế nào mà họ chẳng mừng rỡ, vồn vập, còn anh... anh cứ không ngơ hoài! (rồi cô lên giọng chanh chua nói tiếp) Ờ mà phải: chắc bị ở trống mấy tháng nay no đủ với con mẹ quan hai lắm mà, hèn chi ra đây làm bộ hoài!

Tư Cầu nhăn nhó năn nỉ:

- Ý trời ơi, em sao khó tổ mẹ! Người ta lo quỳnh đây đã hồng biết thương mà còn nằm đó cằn nhằn nhưc tai nhưc óc nữa!

Phần làm bộ cự nự lại:

- Cha, anh có để yên cho người ta thương đâu! Hễ rờ tới anh một chút thì anh làm bộ làm tịch như trong mình em có gai vậy! Anh thiệt hồng ưa dịu ngọt mà!

Phần vừa nói vừa đưa hai chân quặp lấy ngang hông Tư Cầu lôi mạnh để bắt anh ta phải nằm xuống.

Tư Cầu luống cuống định gỡ ra nhưng bàn tay anh ta vừa đặt lên cổ chân của Phần thì lại nằm yên ở nơi đó: đôi bắp chuối chân trắng nõn của Phần dốc nghiêng xuống làm cho anh ta như bị chóa mắt...

Phần vẫn không rời rình sát mọi cử động của Tư Cầu và Tư Cầu chỉ khựng lại có chút xíu đó thôi cũng đủ cho cô mạnh dạn xấn tới... Cô cười mỉm mỉm nhìn bộ mặt ngây ra của Tư Cầu rồi chậm rãi nhích người lại gần một chút nữa, đoạn quặp chân cho thêm chặt vào hai bên eo ếch của Tư Cầu và từ từ kéo rì anh ta xuống... Tư Cầu riu riu ngả người theo y như một cây ta bị trốc gốc dần dần... Phần lấy ngón tay chỉ chỉ vào trán anh ta:

- Thiệt trên đời mới có một anh được như vậy nghen! Vậy mà làm bộ cho người ta mệt công nhọc sức quá hè!

Tư Cầu nhíu mày nhìn sững con Phấn một hồi lâu như có vẻ suy nghĩ một điều gì lung lăm. Trong lúc ấy Phấn nín lặng nhìn lại anh ta, nửa như si mê, nửa như chờ đợi. Cô tần mẫn đưa mấy ngón tay âu yếm vuốt xuôi qua một bên chùm tóc của Tư Cầu rơi xuống trán... Tư Cầu thở ra một hơi dài rồi đưa tay mân mê một bên vai tròn mát của Phấn... Thấy vậy Phấn nhoén cười nhắm mắt lại, rồi nhủi đầu vô cổ Tư Cầu như để nép trốn... Tư Cầu bỗng bỏ rột dậy. Phấn mở choàng mắt ra, nghển cổ lên và đưa tay níu áo lại hỏi giựt người:

- Anh làm gì vậy? Anh đi đâu đó hả?

Tư Cầu nhảy phắt xuống giường rồi quay đầu nhìn đáp một cách... tình khô:

- Đi tắt đèn... Bộ hồng cho hả?

Phấn thở khì ra rồi buông tay nằm sãi xuống giường:

- Vậy mà hồng nói, làm người ta tưởng...

Tiếng thảng gập của một chiếc xe đậu ngoài đường cái làm cho Tư Cầu giựt mình vội gỡ tay Phấn ra nằm lại qua một bên và nghển cổ lên nghe ngóng động tĩnh.

Phấn lắc mạnh vai anh ta mấy cái liền:

- Cái gì nữa đó ông nội? Anh làm cái gì mà lập cà lập cửi...

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Làm ơn làm phước nín thinh giùm một chút coi bà nội.

Phấn vẫn còn cần nhần:

- Thằng cha này sao... luôn luôn có chuyện hoài hè!

- Xe nhà binh tới kìa bà!

Phấn lúi anh ta xuống:

- Anh sao lo sợ bá vợ hoài! Nhà của mình ở gần bên đường lớn thì giờ giấc nào hồng có xe cộ qua lại. Mà sao anh biết là xe nhà binh chứ?

- Thì... nó chạy rần rần rồi thảng nghe kééc... kééc đó... Bây giờ mình tính sao đây em?

Phấn lục đục một hồi rồi bò dậy bước xuống giường căn dặn:

- Anh ngồi yên đây nghen, để em chạy ra coi thử một chút xem có phải đúng như vậy không!... Mà chưa chắc có, vì thường thường xe nhà binh nó cũng chạy hà rầm trên con đường này.

- Ờ em đi nhóng thử coi... Mau mau nghen!

Một lát sau cô quay trở vô và chẳng nói chẳng rằng đi thẳng lại cột nhà bật đèn lên. Tư Cầu sốt ruột hỏi:

- Sao em! Em ra ngoài có cái gì hồng mà vô rồi... Ờm rơ vậy?

Phấn ngồi phịch xuống mép giường:

- Có khi mớic gì đâu! Anh cứ la hoảng hoài làm người ta ra ngoài lạnh thấy mờ!

Cô vừa nói vừa đưa hai tay lên co ro ôm lấy hai bên bả vai. Tư Cầu cũng ngồi xuống ở phía đầu giường này. Nghe Phấn trách móc như vậy, anh ta gượng cười, xẽn lên đáp:

- Thì ai biết đâu... khi không nghe có tiếng xe thảng cái kééc ở ngoài đường mà em biểu hồng lên ruột sao được? Chớ bộ ai kiếm chuyện hay đặt điều gì đâu...

Phấn thở dài liếc nhìn qua mớ mền gối xô lệch trên giường rồi nói một cách xuôi xị.

- Ừ thì có... xe đậu lại.

- Mà xe gì vậy em? Hồng phải xe nhà binh à?

Phấn đáp bằng một giọng chán ngán:

- Ờ, xe chở hàng chứ xe nhà binh gì mà nhà binh hoài hồng biết!

Tư Cầu tìm cách hỏi lảng ra:

- Em có đeo đồng hồ đó... em coi được mấy giờ rồi hả em?

Phấn đưa cổ tay lên xem:

- Mới có mười giờ mười lăm hè!

Tư Cầu nói liền theo:

- Cha khuya quá há!

Phấn cau mày:

- Khuya khỉ gì vậy mà khuya, khuya hoài cà! Anh sao...

Nói đến đó, Phấn bèn vói tay kéo chiếc gối cho ngay lại rồi ngả người nằm xuống giường. Tư Cầu vội đưa tay ra như muốn níu giữ cô ta lại và lấp bắp hỏi:

- Ủa bộ em chưa dìu sao? Em coi chừng chớ hông thôi lố tới giờ thiết quân luật đó nghen!

Phấn vùng vằng ngồi dậy:

- Mười hai giờ khuya mới thiết quân luật lận mà! Nhưng thôi cái điệu này dầu có nán ở lại đây nữa thì cũng như hành tội thêm anh và em thì bực mình bực mảy thêm nữa chớ ích lợi gì!

- Thì anh sợ... em bị trể...

Phấn đi thẳng lại cột nhà lấy áo dài mặc vô:

- Hứ, với anh thì luôn nếu hông tại này thì cũng bị kia! Không có khi nào xuôi rớt coi! Vậy mà lại hay đèo bông, rủ rê thiên hạ lắm!

Lời nói của Phấn làm cho Tư Cầu nhớ trực đến bác Tám; anh thở dài rồi buồn bã nói như để tự bào chữa:

- Em nên nghĩ lại giùm anh: anh... như vậy... tự này giờ, kể ra cũng hông phải lắm. Bác Tám bác vừa mới chết rành rành đây... sợ Tây nó còn quăng xác bác để nằm phơi ở góc xó nào nữa là khác!

Phấn chăm chăm mặt xuống:

- Thì cũng tại anh hết chớ ai vô đó nữa! Anh muốn chuyện rắc rối không hè!

Tư Cầu nín thình một hồi rồi tìm cách nói lảng ra:

- Ờ, hôm nào em có lại đây nhớ dắt thằng bé Hai theo chơi nghen em!

Phấn vui vẻ trở lại:

- Thôi đi anh, dắt nó lại để... hai cha con lu bu với nhau, rồi bỏ "lạc xon" con này hả? Anh muốn giữ kín chỗ này không cho ai để ý mà lại còn biểu đem thằng nhỏ lại cho nó rùm beng lên nữa!

Tư Cầu rụt rè năn nỉ:

- Thằng nhỏ... có chút xíu mà...

Phấn như không để ý đến lời anh ta và hăng hái nói luôn:

- Mà hông có cái chuyện mai mốt gì đến đây hết! Trưa mai em sẽ qua thăm anh nữa...

- Ý trời!

Phấn xách bóp lên cười mủm mỉm:

- Không có trời đất gì hết, em nói qua là em qua thăm kệ anh, anh muốn tính sao cho... êm thấm đó thì tùy anh!

Nói xong cô quày quả bước thẳng ra cửa...

◦ ◦
◦

... Suốt một ngày mệt nhọc vì đủ thứ chuyện, Tư Cầu đặt lưng lại xuống giường, nằm trần trọc một hồi rồi ngủ quên lúc nào cũng chẳng biết. Trong lúc ngủ say mệt ấy, anh ta nằm chiêm bao lung tung. Trong những cơn mơ lộn xộn ấy, những hình ảnh quái dị, không đầu không đuôi chồng chất, xen lẫn vào nhau rồi quay cuồng cuồng... ... Tư Cầu thấy mình đang chạy trốn trong một cái hang tối om om, dài thăm thẳm, và lúc ấy, tiếng hơi thở hồng hộc của anh ta chen lẫn với cả ngàn, cả muôn tiếng giày đinh rầm rập kéo tới náo động như bước dồn của thiên binh vạn mã... những tiếng động ấy cứ mỗi lúc mỗi to dần như được khuếch đại đến cực độ. ... Rồi Tư Cầu lại thấy anh ta bị vấp chân té sấp nằm lên trên giường... rồi hàng chục chiếc lưới lê cắm trên đầu súng nhắm ngay anh ta đâm phập xuống như ghim luôn thân người vào ván gỗ... ... Bỗng nhiên, những chiếc lưới lê kia mềm nhũn và từ từ chảy tan như là những que sáp bị hơi nóng... Rồi Phấn hiện ra đứng sừng sững trên đầu anh ta... Phấn mặc một thứ áo choàng rộng lớn, hai tay giương ra và một luồng gió bốc mạnh thổi xoáy vào làm cho các mảnh áo từ từ tách ra như bị sút chỉ may, đoạn bay mất theo hướng gió, rồi lần lượt những mảnh y phục khác còn che đậy trên người Phấn cũng rã rời để nối nhau bay tuôn đi mất... ... Rồi bóng con Ba hiện ra trên khuôn cửa sổ lầu cao, thật cao như ở tận chín tầng mây, cánh màn cửa sổ ở trước mặt con Ba kéo vô mở ra liên hồi như là tự động bằng một thứ máy gì vậy. ... Rồi những tràng tiếu liên nổ thật dồn, trong lúc ấy bác Tám quay mòng mòng như một hình nhơn bằng cây đặt trên một trụ cốt... Rồi những hạt bông ngải đen ngồi - không biết cơ man nào kể - đua nhau rơi lộp bộp trên mái ngói để đổ dồn về ống máng xối, và chảy xuống thành một suối máu đỏ tươi linh láng dưới sân nhà. ... Rồi từng đoàn xe nhà binh mười bánh chạy rầm rầm, rồi thảng ken-keéc... rồi chạy, rồi thảng... đình tai nhức óc... ... Rồi Tư Cầu bỗng bị nhắc bổng lên để bỏ tuột vô một thứ thùng sắt kín bưng... để rồi ở bên ngoài không biết ai dùng cây, gậy, hay bá súng nện thình thình vào khắp ba bề của chiếc thùng sắt ấy... Tiếng nện mỗi lúc mỗi to, Tư Cầu chịu hết nổi ú ớ kêu lên...

Vừa lúc đó anh ta mơ mơ màng màng nghe có tiếng người quát tháo đâu đây:

- Mở cửa mau lên!

Tư Cầu trở mình, đưa tay dụi mắt. Lại có tiếng đập cửa nghe rầm rầm:

- Ai ở trong mở cửa ra cho mau, bộ tính ngủ luôn sao chứ!

Tư Cầu hốt hoảng mở choàng mắt ra và bò rột ngồi dậy. Bên hàng xóm cũng có tiếng động cửa kêu mở nghe rõ mồn một. Tư Cầu càng thêm sợ quỳnh. Cái điệu này, họ đã bao vây khắp xóm thì anh ta làm sao tông ra để thoát thân được.

Ý chừng nổi nóng thêm lên, những người ở ngoài lấy chân đạp cửa nghe ầm ầm và chửi thề om xòm:

- Không mở cửa cho mau tao bắn nát nhà hết đa nghen! Đ.m chắc tụi ở trong là V.M mà!

Tư Cầu vội lấp bấp lên tiếng:

- Y khoan... mấy ông ơi! Dân mần ăn, mấy ông ơi!... Dạ để tui ra mở cửa liền...

Tư Cầu vừa rút chốt cửa là ở bên ngoài ba bốn người mặc thường phục cầm súng lục lăm lăm nơi tay ủa cả vô nhà. Một người lấy mũi súng chọt vào sau lưng Tư Cầu đẩy tới:

- A-lê, đi ra cho mau mày!

Tư Cầu ráng làm tỉnh:

- Dạ... đi đâu mấy ông?

Người kia xô anh ta nhủi tới:

- Thằng này giả mù sa mưa hoài! Thì ra ngoài theo dân trong xóm đi lại chỗ khoảng đất trống ngồi xếp hàng sẵn đó để chờ “bao bố” trên Ca-ti-na xuống nhìn mặt. Chớ bộ mày nói tụi này kêu cửa bốn năm giờ sáng để mời đi uống cà-phê sao chứ!

Một người khác vừa lục soát trong nhà vừa nói chen vô:

- Ôi, anh hơi sức đâu mà cất nghĩa cho nó hồng biết! Cái thứ này, ban ngày ban mặt thì làm bộ như gà mở cửa mả, chớ ban đêm hôm, tụi nó đi liệng lựu đạn, mụ nội ai rượt theo cũng hồng kịp nó nữa!

Tư Cầu nghe có bậy nhiều đó cũng đủ toát mồ hôi, và vội quay qua nói với người đứng gần bên cửa:

- Xin mấy ông cho tôi vô xỏ cái áo và lấy giấy tờ luôn thể...

- Ừ... Mà đừng có bày đặt lủi trốn nghen tụi!

- Dạ...

Tư Cầu bước lại phía sau lấy quần áo mặc vào rồi riu riu đi theo mấy công-an viên Ca-ti-na.

Ra đến khoảng đất trống nhà máy xay lúa, Tư Cầu thấy dân trong xóm đã ngồi xếp hàng đầy nghẹt, và toàn là đàn ông thanh niên không thôi. Anh ta rề lại ngồi chồm hồm, khoanh hai tay lên đầu gối kể bên một người đứng tuổi. Tư Cầu liếc nhìn qua một vòng: ai nấy có vẻ dăm chiêu, sợ sệt và có người lại cúi gục đầu xuống như muốn để cho mấy ông lính thấy chắc rằng mình không dòm ngửa dòm nghiêng gì hết.

Trong lúc ấy, lính tráng đứng bao vây vòng trong vòng ngoài và Tư Cầu thầm nghĩ rằng: “Cái điệu này đến con kiến chui qua cũng hồng lọt nữa là người ta! Và phải chi ở vườn còn tông nháy vô lùm vô bụi hay nhào đại xuống ao đĩa trốn, chớ còn ở đây...” Không khí lạnh trang kỳ lạ của đám đông người đặc biệt này làm cho Tư Cầu thấy khó chịu vô cùng. Một lát sau, anh ta đánh bạo lấy ngón tay khều người ngồi bên cạnh và nghiêng đầu hỏi nhỏ.

- Nè bác, họ đem tụi mình vào đây làm chi vậy?

Bác kia trừng mắt nhìn quanh về phía anh ta rồi cúi gầm mặt xuống:

- Lính kín dưới Ca-ti-na làm ráp để chút nữa chờ “bao bố” lên nhìn mặt chớ làm gì nữa!

- Bao bố gì mà nhìn mặt? Và nhìn mặt ai?

Bác kia trừng mắt nhìn nhanh về phía anh ta rồi lại cúi mặt xuống như cũ:

- Lát nữa rồi biết! Đừng hỏi lào xào nữa hồng nên đa chú!

Nhưng rồi bác ta nhúu mày nhìn xéo Tư Cầu một vài giây như có vẻ nghi ngờ một điều gì:

- Bộ chú... là người ở đâu mới tới đây hay sao mà hồng rành mấy chuyện đó?

Tư Cầu tái mặt, luống cuống tìm lời che dấu, nhưng cũng may bác kia như không có ý đợi câu đáp và lại xoay mình ngồi đưa lưng về phía anh ta.

Vừa lúc ấy một chiếc xe “bít bùng” chạy đậu lại trước đám đông. Hai thầy lính kín áp giải từ trên xe xuống một người hai tay bị còng chặt và... trên đầu phủ trùm một cái bao bố lụng thụng xuống quá bụng, phía trên bao bố có khoét hai lỗ ngay chỗ cặp mắt. Tư Cầu nghển cổ lên và lăm bằm: “Hèn chi...”

Đám người ngồi xếp hàng trên bãi đất trống đều cúi mặt xuống như... không dám nhìn ai, cũng như không muốn... ai nhìn mình hết. Tư Cầu bắt sợ lây theo và vừa ngó xuống đất vừa co ro người cho thêm bé nhỏ lại

và anh ta rớt ruột lên: nếu người trong bao bố là một anh em trên căng thì phen này kể như... mạng vong.

- Ngược mặt lên hết để bao bố làm việc!

Tư Cầu giật mình khi nghe tiếng “lình” đột ngột ấy. Anh ta vội đảo mắt nhìn qua một vòng để canh chừng thiên hạ rục rịch ra sao hầu bắt chước làm theo... Tất cả mọi người ngồi dưới đều nhứt loạt ngó hơi xéo xéo lên trời như là đã quen thuộc với “động tác” ấy lắm vậy. Tư Cầu để ý nhận thấy tất cả những gương mặt sợ hãi ấy ngẩng lên trong một dáng điệu cứng đờ như là bị... chỏi dưới hàm hạ bằng một thứ cọc cây vô hình nào.

Bao bố bắt đầu chậm rãi đi nhìn mặt từng người một và vì Tư Cầu đến sau ngồi vào hàng chót nên... còn lâu mới đến lượt anh ta. Đó là một điều càng làm cho Tư Cầu thêm nghệt thờ...

... Bao bố đã đi đến hàng có Tư Cầu ngồi trong ấy. ... Một người, hai người, ba người... Có lẽ hàng này không có ai khả nghi hết, nên bao bố chỉ liếc sơ qua rồi bước tới. Thấy tự nãy giờ bao bố chưa “gật đầu” một ai hết, một thầy lính kín có vẻ sốt ruột chụp vai bao bố lại:

- Ê mày! Bộ tụi này chờ mày đi chơi mát sao chứ! Coi chừng nghen mậy: mày hông chịu chỉ cho ra mấy thằng đồng bọn với mày thì về đây rồi biết!

Bao bố ú ớ trả lời cái gì mà Tư Cầu không rõ, và thấy liền theo đó, thầy lính kín “lên” cho hắn ta “một gói” khiến hắn té chúi nhủi. Như ý thức được “phận sự”, bao bố bèn lồm cồm ngồi dậy, rồi xăng xái đi tới chăm chỉ tiếp tục công việc nhận diện.

... Đến trước bác đứng tuổi ngồi cạnh Tư Cầu, bao bố có lẽ không mấy chú trọng đến những người có tuổi nên đi lướt qua mau và Tư Cầu kịp nghe bác ấy thở ra một hơi như là trút gánh nặng tự nãy giờ đè trĩu trên ngực... Điều ấy cũng làm cho Tư Cầu thêm khó chịu. Anh ta ngó trân trân vào hai cái lỗ khoét trên chiếc bao bố như đợi chờ một lời phán quyết của Định Mạng. Anh ta nín thở, mình mẩy toát mồ hôi khi chợt thấy bao bố chùng chình không chịu bước đi qua cho mau. Thầy lính kín theo sát bên bao bố vội lách mình lên chụp hắn ta lại hồi sáng:

- Sao mậy? Bộ thằng này hả?

Thầy lính kín vừa hỏi vừa lấy tay chỉ chỉ thẳng về phía Tư Cầu.

Người trong bao bố chưa kịp trả lời, hay nói cho đúng hơn chưa biết phải trả lời ra làm sao, thì Tư Cầu rướn cổ lên đáp xía vô:

- Dạ hông phải tui đâu ông ơi!

Thầy lính kín quay lại đập mạnh anh ta một cái:

- Tao hỏi nó chứ có hỏi mày đâu hả!

Tư Cầu hoảng kinh cúi gằm mặt xuống.

Thầy lính kín lại lấy mũi giày đá vào đầu gối anh ta.

- Ngược mặt lên cho nó nhìn mậy! (và dáy qua tên bao bố) Phải thằng này hông mậy? Tao cho mày nửa phút để nhận cho kỹ đó nghen!

Tư Cầu run lẩy bẩy hai tay khoanh chặt trên đầu gối há hốc miệng nhìn chòng chọc vào đôi con mắt sâu thẳm đầy bí mật của người bao bố. Đó là một cái nhìn nửa như cầu khẩn van nài, nửa như kinh hồn khiếp đảm. Người bao bố vẫn không nhúc nhích. Thật ra khi thấy bộ vó của Tư Cầu, hắn ta cũng muốn gật đầu bừa một cái để yên thân đi về cho rồi, nhưng lại không đành tâm khi nhận ra dáng điệu thảm thiết một cách quá... tuyệt vọng của Tư Cầu.

Thầy lính kín lại hỏi:

- Sao lâu quá vậy mậy? Có phải thằng này không thì mày nói!

Người bao bố bước nhích lại gần chỗ Tư Cầu ngồi thêm một chút nữa... Tư Cầu chết điếng trong bụng, tứ chi như cứng cồng và như bị hai cái lỗ khoét trên đầu bao bố kia hớp hết hồn. Người bao bố bước lùi trở lại và hướng về phía thầy lính kín, hắn ta chậm rãi lắc đầu. Thầy lính kín nổi giận đấm như mưa bấc vào người bao bố và chửi thề vang rân:

- Đ.m nếu hông phải thì mày đi liền để nhìn thằng khác chứ làm gì đứng đây dứa ở một chỗ? Bộ tính ở lại để nhận bà con với nó hả? A-lê đi tới cho mau mậy! Chuyến này mày về dưới bót rồi mày coi tao! Đ.m tự hôm nay nó dất đi mấy buổi trời cho phơi nắng thấy con đĩ mẹ, mà rồi không chịu gục gặc gì ai hết và để cho mình xách xe không về hoài! Bộ mày là cha người ta hả?

Người bao bố, có lẽ quá quen thuộc với tình cảnh ấy lủi thủi đi và không thấy có dấu hiệu gì chứng tỏ hắn ta muốn trả lời lại hết.

... Người bao bố lại bắt đầu đi nhìn mặt những người kế tiếp. Tư Cầu nhắm nghiền mắt lại buông mình ngồi

phịch xuống đất, thờ hắt một hơi dài... Đoạn anh ta mở choàng mắt ra liếng thoảng ngó qua bác ngồi bên cạnh. Bác này cũng nhìn sang anh ta và tự nhiên cả hai cùng nhớn miệng cười...

Bao bố đã bị đưa lên xe chở đi, và suốt một buổi sáng hấn ta không nhận diện được một ai hết. Đám người bị bố ráp rần rộ kéo nhau về nhà để còn lo đi làm kéo muộn. Vì trong xóm không có ai bị bắt nên người nào người nấy cũng thấy như vui thêm lên, họ đua nhau vừa đi vừa cười nói ồn ào như nhóm chợ. Trong lúc ấy, bác đứng tuổi ngồi kế Tư Cầu ban nãy bước lại gần anh ta bắt chuyện:

- Thế là được tai qua nạn khỏi thêm một lần nữa! Nè chú em, bây giờ chú em có muốn nói chuyện gì đó thì cứ nói thả ga đi, chớ hồi nãy chú em cứ xầm xì hoài... qua ngán trần!

Tư Cầu xền lên đáp:

- Dạ mới lần đầu nên tui hông biết...

Bác kia chận ngang:

- Thì qua cũng đoán như vậy... bây giờ đã biết rõ cái chuyện bố ráp chưa? Ồi nếu chú em còn ở đây lâu thì bị... bố ráp lu bù thết rồi cũng quen! Mà hồi nãy qua tưởng nó "lượm" chú em rồi chớ? Thiệt hú hồn hú vía? Và không đợi cho Tư Cầu trả lời, bác ta bước nhanh lại kề sát bên tai Tư Cầu nói luôn:

- Bộ chú em là người... ở đâu mới lại đây hả? Ráng mà "xi-kên" bộ vó lại đi, chớ như vậy thì dễ làm cho người ta để ý lắm đó nghen!

Nói xong bác bươn bả đi thẳng không quay đầu nhìn lại. Tư Cầu ngờ ngác theo bác một hồi rồi hấp tấp đi về gian nhà của mình.

o o

- Anh Tư đâu mất tiêu rồi!

Phấn vừa xô cửa vừa hí hửng hỏi liền... Tư Cầu đang lúc thúc ở phía sau vội bước ra:

- Cha sao lợi hoài hoài vậy bà cố! Xóm này bị bố ráp liền liền trong suốt tuần nay, vậy mà cứ thậm thọt vô ra cả ngày lẫn đêm thì đồ khỏi có người dòm ngó!

Phấn không buồn trả lời, liệng mạnh cái khăn đội và cái bóp lên trên giường, rồi thản nhiên cởi áo dài ra...

Nhưng cô bỗng ngừng tay lại lên tiếng réo Tư Cầu:

- Ê anh Tư, lại mở giùm cái nút áo này coi!

Tư Cầu đứng yên một chỗ:

- Trời đất quỷ thần ơi, có chút vậy mà cũng bày đặt chuyện để sai người ta nữa sao?

Phấn buông thõng hai tay xuống:

- Vậy mà hông được hén? (rồi cô lấy ngón tay chỉ chỉ một cái nút áo nơi kẹt nách) Người ta mở hông ra nên mới nhờ tới mình chút xíu đó mà cũng làm bộ hoài! Bây giờ anh có chịu lại đây hông nè!

Phấn vừa nói vừa đưa cánh tay lên cao và nheo nheo mắt nhìn Tư Cầu... Thấy Tư Cầu nhăn nhó đi lại, Phấn mỉm cười nói:

- Thiệt anh làm như sắp sửa đi lên gươm máy vậy!

Tư Cầu cười lạt:

- Lên gươm máy còn chết mau, chớ với máy bà thì chết lần chết mòn!

Tư Cầu lom khom đưa tay cố mở cái nút áo ra khỏi khuy nhưng vẫn không được. Thấy thế, Phấn chắc lưỡi:

- Làm cái gì mà ba trật ba vượt hoài vậy anh?

Tư Cầu bực mình đứng xổng lưng lên:

- Thì bà có giỏi mở ên một mình coi!

Phấn níu Tư Cầu khom xuống:

- Bị người ta trái tay chớ hông thôi ai thềm nhờ anh làm khi gì cho mất công!

Tư Cầu lại ráng mở cho được cái nút áo ấy. Xong anh ta đứng thẳng lại thờ ra một hơi dài như vừa trút bỏ một gánh nặng:

- Thiệt đồ mắc toi gì đâu!

Phấn lại nắm chặt lấy tay anh ta:

- Ủa, bộ tính hông cởi luôn cái áo cho người ta hả?

Tư Cầu giựt mạnh tay ra và hỏi lại:

- Bộ cùi rồi hả?

Phấn háy xéo anh ta:

- Xí, cái bản mặt thấy ghét quá hà!

Đoạn cô cúi phăng cái áo dài ra liệng vắt trên đầu giường rồi nhảy lại ôm ngang eo ếch Tư Cầu và đeo dính cứng.

Tư Cầu lúng túng gỡ tay Phấn ra:

- Ý trời, lo thấy mờ thấy tỏ chớ vui sướng gì đâu mà em làm như vậy hồng biết!

Phấn vẫn giữ chặt lấy anh ta:

- Lo cái gì mà hễ gặp mặt anh là anh kêu lo! Lo thì cũng có khi có lúc, chớ lo hà rầm như vậy ai chịu nổi!

Tư Cầu cười mũi:

- Ai bắt em chịu hồi nào đâu thử nói coi.

Phấn xô mạnh anh ta ra và nói một hơi:

- Hừ anh làm như anh quý lắm vậy! Em hỏi anh: chớ em lao tâm tổn trí đem anh ra đây làm chi? Để làm mắm chắt?... Mà anh lo cái khi mốc gì vậy hả?

Tư Cầu xuống nước phân trần:

- Thiệt ra anh cũng mang ơn em nhiều lắm chớ hồng phải không...

- Ai khiến anh mang ơn cà! Mà anh mang ơn theo cái điệu... đuổi xua đó hả?

Tư Cầu nhăn nhó chắc lưỡi:

- Em cứ nói vậy hoài... Anh lo là lo hồng biết cái chuyện anh trốn đây có êm luôn hông...

Phấn chận ngang:

- Nếu hồng êm thì tây nó chộp cổ anh lại rồi!

- Em nói sao nghe dễ quá...

Phấn bước lại kéo cái gối dựng lên đầu giường rồi ngồi xuống dựa lưng vào:

- Em biết rõ cái gì thì em mới nói cái nấy. Mới rồi chị Hai ở trống có ra kiếm em để cho hay là tốp tù bị đưa ra Côn đảo đã xuống tàu chờ đi hết rồi.

Tư Cầu vội ngồi xuống một bên Phấn:

- Vậy hả? Cha tội nghiệp mấy anh em đó quá há!

Phấn lừ mắt nhìn anh ta:

- Anh hồng lo chuyện của anh mà cứ lo tội nghiệp cho người khác hoài hề!

Tư Cầu biết dầu có phân giải gì nữa cũng vô ích nên ra bộ ân cần hỏi lại Phấn:

- Ở mà cái chuyện của anh ra làm sao hả em? Cô... Ba có cho biết gì lạ không?

- Dữ hông!... Thì như vậy kể như cái vụ của anh êm luôn rồi và chắc không ai còn để ý tìm kiếm "nguội lạnh" nữa làm chi.

- Cô Ba cổ nói như vậy hả?

- Phải... Mà em cũng nghĩ: tù cả ngàn, cả vạn người thì dầu cho có thiếu mất đi một vài người cũng chẳng sao!

Tư Cầu bật cười:

- Nói như em vậy thì... khỏe quá! (rồi anh ta ngấp ngừng hỏi thêm) Mà cô Ba cổ có... nói thêm cái gì nữa không hả em?

Phấn dăm dăm nhìn vào mặt anh ta:

- Hừ, anh khôn quá tổ mẹ người ta há! Thì hỏi đại coi con mẹ Hai hỏi thăm hỏi nom anh gì nữa có được không? Vậy mà còn làm bộ hỏi ngoắt ngoéo... tính qua mặt con này nữa!

Bỗng cô đập mạnh tay xuống sập giường nghe một cái rầm và làm cho Tư Cầu giật mình nhích lui ra sau:

- Hèn chi anh nói anh lo! Lo vậy đó phải không?

Tư Cầu thấp giọng năn nỉ:

- Coi em la lối om xòm... hàng xóm láng giềng họ tưởng mình đánh lộn đánh lạo bu lại coi thì... hồng tốt đa em! Em hồng biết, chớ đứng vào tình cảnh của anh hồng lo sao được: trước thì lo bị bắt lại, còn bây giờ nếu êm hết rồi thì... phải lo kiếm đường đi thăm dưới nhà coi bình an thế nào, chờ lâu ớn rồi...

Phấn nghe nói vậy chồm tới níu tay anh ta hỏi liền:

- Bộ anh về dưới sao? Mà cái gì gấp dữ vậy? Bây giờ êm rồi thì anh cứ ở nán trên này chơi một ít lâu nữa hồng được sao? Mấy thuở anh lên được trên Sài Gòn...

Tư Cầu cười khan:

- Ý trời ơi, tới nước này mà em còn biểu ở trên này chơi nữa chớ! Em làm như không có chuyện gì xảy ra hết!

Phấn còn ráng thuyết phục anh ta:

- Sao em không biết như vậy, nhưng bây giờ mọi việc kể như êm ru hết rồi... Anh nghĩ coi: thời buổi này, biết bao lâu nữa anh mới có dịp lên trên này? Lần lên lần khó thôi thì anh nán ở lại năm mười bữa nữa. Anh cứ kể

như anh... còn bị kẹt trong cặng vậy!

Tư Cầu lắc đầu quày quật:

- Kể gì vậy mà kể! Anh nói hồng được là hồng được... Thiết tình thì không phải anh vô tâm vô tính gì mà chẳng quyến luyến... trên này, nhưng ngặt nỗi nhà nhà cửa mê mê ở dưới vườn và bà con cô bác chắc ai cũng nóng ruột trông tin anh. Đó em coi...

Phấn gạt ngang:

- Thì em biết rồi... Nhưng thôi, em cũng không dám nài ép anh làm gì để nữa rồi anh đỡ thừa kia nọ ghét lắm!

Đoạn Phấn bỏ rột lại, kê đầu nằm lên trên bắp vế anh ta rồi ngược mặt lên nhoeo miệng cười. Tư Cầu với tay lấy cái gối định kê đầu cho Phấn, nhưng cô ta đã lẹ chân hất cái gối văng ra xa, và rướn người lên nằm đè luôn hai đùi của Tư Cầu... Phấn níu lấy áo anh ta giật mạnh và lên giọng nạt nộ:

- Ngồi yên đã! Anh mà rục rịch nữa em véo bắp vế non cho anh coi.

Tư Cầu bắt cười xòa:

- Bị gặp thứ... quý vương như em vậy nè rồi làm sao mà yên được...

Nghe câu ấy, Phấn như được mọi nằm lăn ra giường và lôi Tư Cầu ngã người nằm kế một bên. Thấy Tư Cầu quay mặt ngó vô vách, Phấn vừa đưa tay níu lấy vành tai, vừa gác chân lên người anh ta để lôi kéo trở ra.

- Anh bây giờ sao tệ hơn hồi đó nhiều!

- Hừ...

- Anh so em bây giờ với em hồi đó coi thế nào? Có hơn nhiều hông?

- Hơn và ngán hơn nhiều.

- Cái anh mắc dịch này! Được rồi anh muốn ngán, em cho anh ngán luôn!

Tư Cầu chưa kịp nói thêm một lời nào nữa thì Phấn đã choàng một tay qua đỡ đầu anh ta lên, và một tay kia thì luôn đặt dưới cổ.

Một mùi dầu thơm nồng xông lên làm cho Tư Cầu hơi ngây ngất... và đây, cũng người này ngày nào trong chòi vắng mà anh ta quá quen thuộc, quen thuộc từng sợi tóc dính bết mồ hôi trên trán, từng hơi thở dồn ầm bên tai... cũng người ấy, nhưng sao Tư Cầu cảm thấy quá mới lạ. Và lòng anh ta vẫn bồi hồi xúc động như thường, tay anh ta vẫn run rẩy, vẫn ngập ngừng... như trong một đêm xa lắc xa lơ nào giữa đồng trống gió lùa trên mái rạ, khi cây rọi mù-u ngã lăn và tắt ngóm trên nền đất....

Bỗng nhiên, Tư Cầu thấy bực mình: với con Ba, anh ta đâu có đến nỗi vụng về luống cuống như thế. Còn còn Phấn... thì tự hỏm nay anh ta chẳng đã ôm ấp trong lòng rồi đó sao? Nhưng lần nào cũng như lần nào, Tư Cầu vẫn thấy rộn ràng làm sao... Rộn ràng vì sắp nâng niu một người tình cũ, người tình đầu tiên hơn là vì nằm kề một người đàn bà mà da thịt, mắt, môi, tay chân... cho đến một hơi thở nữa cũng đều ngùn ngụt... “chuyện” yêu đương.

... Như tự trách sự ngượng ngập vô lý của mình, Tư Cầu chắc lưỡi liền mấy cái... Phấn vội ngược mặt lên nửa lo ngại, nửa bực mình hỏi:

- Gì vậy anh?

Tư Cầu mỉm cười lắc đầu nhè nhẹ:

- Không...

Rồi anh ta choàng tay qua ôm siết mạnh lấy vai của người yêu... Phấn ngạc nhiên cổ nhoei ra mở to mắt nhìn anh ta, cô định hỏi thêm nữa nhưng rồi lại ú ớ kêu lên:

- Vậy mà làm người ta hết hồn! Dữ hông...

o o
o

Mới có hơn một giờ khuya mà Tư Cầu đã rọ rạy thức dậy rồi, mặc dầu mãi đến ba giờ sáng chuyến xe đò Sài Gòn - Cần Thơ mới khởi hành. Sau khi xúc miệng rửa mặt, bận quần áo đàng hoàng, và thu xếp đồ đạc lật vật mang theo vô một chiếc cặp da mà anh ta mới mua hồi chiều, Tư Cầu ngồi hút thuốc để giết bớt thì giờ... Tiếng xe thổ mộ lốc-cốc leng-keeng chạy ngoài lộ làm cho anh ta thấy nao nao trong lòng. Tuy sốt ruột mong cho chóng về tới nhà, nhưng Tư Cầu vẫn cảm thấy băng khuâng khi sắp lìa xa gian nhà bé nhỏ mà anh ta nương náu bấy lâu nay, lìa xa Phấn, con Ba... hai người đàn bà đã yêu mến, giúp đỡ anh ta rất nhiều, (mà cũng làm phiền rộn anh ta không ít) lìa xa Sài Gòn, một nơi đã riêng dành cho anh ta bao cuộc xáo trộn...

Có tiếng chân người bước hối hả ngoài ngõ và Tư Cầu kẹp ngó ngoái ra thì Phấn đã xô cửa ló vào:

- Thiệt em đi muốn hút hơi vì sợ anh đã ra huốt ngoài bến xe rồi!
- Ra đâu mà ra, còn sớm bưng...
- Em cũng biết vậy, nhưng em còn lạ gì tánh của anh quá... lo xa.

Tư Cầu thẫn thờ nhìn quanh gian nhà:

- Ừ...
- Anh sửa soạn xong chưa? (rồi như nhận thấy câu hỏi ấy quá thừa, Phấn lại tiếp) Thôi mình thả lần ra bến xe lục tỉnh đi, chớ ngồi nán lại đây làm khi gì! Ra ngoài mình vô tiệm ngồi uống cà phê ăn lót dạ rồi đợi giờ xe chạy cũng được đó anh!

- Ừ.

Tư Cầu ưỡ oải đứng dậy xách cặp da lên rồi chậm rãi ngó chung quanh gian nhà một lần nữa.

Thấy vậy Phấn hỏi liền;

- Anh kiếm cái gì mà em thấy anh ngó đảo qua đảo lại năm lần bảy lượt vậy?

Tư Cầu lắc đầu đáp:

- Không... anh coi có còn bỏ quên lại món gì không mà!

Phấn thờ dài đứng lặng thinh chờ anh ta một hồi rồi hỏi:

- Sao? Có bỏ sót cái gì không?

Tư Cầu vẫn đứng sững ở giữa nhà:

- Không... À nè em, căn nhà này khi anh dìu dưới rồi em tính sao đây?
- Ôi, vậy mà cũng lo! Em tính sao thầy kệ em... hay là em cứ khóa cửa để đó chờ coi anh về xứ không yên thì quay lên ở luôn trên này nghe anh!

Tư Cầu lắc đầu quày quạy:

- Ý thôi, em trả lại cho chủ nhà đi chớ hơi sức đâu mà đợi anh! Với lại anh dìu chuyển này thì ở luôn dưới xứ, may ra chừng nào hết giặc giã mới có thể lần mò lên trên này được... hay là bây giờ cho tới chết cũng chưa chắc anh gặp mặt lại cái đất Sài Gòn này!

Phấn ngáy háy anh ta:

- Hề động mở miệng ra là nói bậy hoài! (đoạn cô xuống giọng tha thiết nói tiếp) Em nghe nói lóng rày ở dưới miệt quê động lắm: Tây nó bố ráp, cần quét lu bù, và còn cái nạn máy bay liệng bom, nã súng liên miên nữa... Như vậy, theo em nghĩ: anh về quê thăm qua nhà cửa cho bà con cô bác ở dưới yên lòng rồi vọt gắp lên trên này...

Tư Cầu nhìn Phấn mỉm cười:

- Lên trên này cho hai bà hòa vô... xé xác phan thanh hả! Tây nó có bố thì dầu cho ngặt nghèo thế mấy cũng có đường trốn, chớ hai bà mà ráp vô thì có nước tui độn thổ mới toàn mạng được!

Phấn có vẻ mắc cỡ, nhưng như để khỏa lấp, lại gân cổ nói bừa đi:

- Anh sao cứ giỡn bông lơn hoài! Bộ em... ganh tỵ gì với con mẹ hai đó sau? Đám đánh đi! Em dầu hèn cũng thể chớ bộ thèm so đo với cái thứ con mẹ sao!

Tư Cầu cau mày hỏi sẵng:

- Cái thứ gì hả?

Phấn hơi ấp úng nhưng rồi cũng ráng đáp bừa tới:

- Cái thứ... đụng đầu xâu đó vậy mà anh cũng hỏi! Cái thứ đó nập nọn ở miệt đường A-mi-ran Cuộc-bê (con đường đập diu gái điếm hồi quân đội viễn chinh mới sang) thiếu gì!

Tư Cầu lên tiếng cự nự liền:

- Em hồng biết khi gì hết mà cũng nói ầu cho người ta hoài! Em mà còn ọ ọ nữa thì khỏi chuyện đưa đón gì nữa hết nghen!

Nói xong anh ta vùng vàng xách cặp đi thẳng ra ngoài cửa. Phấn te te chạy theo sau:

- Đợi em đi với anh Tư! Anh không muốn em nói thì thôi. Tại anh hỏi vô chớ bộ em...

Tư Cầu mãi miết đi tới:

- Thôi biết rồi, dẹp cái chuyện đó qua một bên cho rảnh!

Phấn dụ giọng hỏi anh ta:

- Bây giờ mình đi ra bến xe bằng gì đây?
- Bằng cái gì cũng được hết miễn cho tui leo lên tới xe đông luôn tuốt địa xứ là quý rồi!

Phấn cũng phát bực:

- Cái anh này thiệt...

Rồi sợ Tư Cầu kiếm chuyện nói “phong ngang bừa củi” nữa, Phấn xông lên đi trước để giờ tay chặn đón một chiếc xích lô máy đang chạy trờ tới...

◦ ◦
◦

Sau khi cùng Phấn vô tiệm cà phê ăn lót lòng xong xuôi, Tư Cầu xách cặp da leo lên xe ngồi sẵn vì cũng sắp tới giờ khởi hành rồi. Tư Cầu mua giấy trước hồi chiều nên chọn được chỗ ngồi ngoài bìa, và nhờ vậy mà Phấn đứng dưới đất có thể dễ dàng chuyện trò với anh ta trong lúc xe chưa chuyển bánh. Tư Cầu thò đầu ra ngoài và giục Phấn:

- Thôi em đi đi chớ hơi sức nào đứng ở đây nữa cho mỗi churen!

Dựa người vào thùng xe, Phấn âu sầu ngược mắt lên nhìn anh ta:

- Dầu cho có rã đầu gối bây giờ em cũng phải đợi cho xe chạy rồi về mới được. Anh không nghĩ đến chỗ: chi còn năm mươi phút, hay nửa giờ nữa là em với anh... mỗi người mỗi ngả và chẳng biết đến bao giờ mới gặp mặt nhau lại được như vậy!

Tư Cầu cũng thờ dài:

- Thì đúng như thế đó... Nhưng coi vậy chớ nếu ở đời hề xa nhau là... chết rữ, thì có lẽ hai đứa mình đã... ngủm hồi từ thuở cổ lữ nào rồi! Rốt cuộc rồi ai cũng yên phận nấy, ai cũng sống nhăn hết...

Phấn gượng cười cắt ngang:

- Nói như anh vậy là hết chuyện! Đã đành rằng không ai chết được, nhưng bộ anh chẳng thấy héo ruột héo gan hay sao?

Tư Cầu cũng cười theo:

- Nếu có thì để bụng chớ chẳng lẽ... la làng lên hay sao?

Phấn vói tay véo nhẹ vào vai anh ta:

- Anh thiệt hồng bỏ cái tật nói ngang nói ngạnh đó!

Tư Cầu làm nghiêm trở lại:

- Ý quên nữa: em nhớ nói lợi với chú Ba rằng anh có gởi lời thăm chú được mạnh giỏi, buôn bán mần ăn tấn phát hoài hoài... Thiệt ra thì chuyện này, anh mang ơn chú nhiều lắm... và cũng làm phiền chú không ít!

- Coi, anh có làm phiền thằng chả cái gì đâu? Có em chạy tới chạy lui lo cho anh này nọ, chớ thằng chả cứ ở miết trong tiệm và có chịu nhúc nhích cục cựa gì đâu! Vậy mà thằng chả lại còn cần nhần em nhức xương nhức cốt nữa!

Tư Cầu lắc đầu:

- Thì làm phiền chú Ba là ở chỗ ấy đó em ơi! Đã đành rằng hai đứa mình là... tình xưa nghĩa cũ, nhưng bây giờ, bề nào chú cũng là chồng của em... Anh nói có phải như vậy hông?

- Thì phải... nhưng ai biểu hồi đó...

- Biểu khi gì! Cũng có em... can dự vô chớ bộ một mình chú mà... mà xảy ra chuyện đó sao? Kể ra chú Ba cũng hiền lắm chớ đứng vào địa vị anh mà lại có con vợ bạt mạng như em, thì nhứt định là anh vận hợng bề hầu nó liền chớ đâu đó để luồng tuôn vậy được!

- Xí, anh hồng biết mớ gì hết mà cũng nói! Thằng chả mà hiền! Em vì thương anh nên em mới bắt kể như vậy, chớ bộ anh nói để chịu đựng với thằng chả lắm hả? Có điều là thằng chả khôn cãi trời cho nên không dám làm tới vì sợ em liều bỏ đi luôn, và nhứt là sợ lùm tum lên, rủi ro anh có bề gì thì cũng kẹt luôn thằng chả vô trông nữa.

- Cái gì mà lại dính dáng đến chú Ba?

- Hừ, em mà non tay ấn như anh vậy thì chỉ có nước ngồi ngó cho anh chết tiệt ở trong cặng hay ở ngoài đảo. Mới đầu em đã nói thẳng cho thằng chả biết: nếu thằng chả làm bậy bạ để cho anh bị bắt lại thì trời cản em cũng cho thằng chả... chìm chung một xuống... (nói đến đây Phấn thờ dài) Thiệt bây giờ nghĩ lại em mới biết mang ơn chị Hai vợ của ông quan hai, vì cũng nhờ chỉ bày mưu đặt kế để em đón anh ra ngoài này tự hỏm rày...

- Dữ hông! Lâu lâu mới nghe em nói một câu nghe không nghịch lỗ nhĩ! Vậy mà cứ làm hùm làm hổ với người ta hoài!

- Thôi ghen, hồng phải nghe em nói vậy mà được mọi làm tới... có chuyện nữa đó! (rồi như sợ phật ý Tư Cầu trong lúc này, cô dịu giọng nói tiếp) Bởi vậy, sau khi anh về xứ rồi, em tính để bữa nào rảnh vô tìm chị Hai một chuyến để nói vài lời phải quấy với chỉ kéo chị phiền...

Tư Cầu hăng hái tán thành:

- Ừ phải đa! Mà em có vô trông nhớ nói...

Phấn xót lời ngang:

- Nhớ nói anh hỏi thăm chỉ nhiều lắm phải hông?

- Ừ... thì em nghĩ coi: bẻ gì thì cổ cũng xằng vằng xéo véo cho cho anh chớ bộ không sao?... Mà thôi, nói chuyện khác đi bà nội, xe đã bắt đầu rồ máy, bóp kèn om xòm đó!

Phấn đưa mắt nhìn chung quanh:

- Ôi, mấy cha lơ làm bộ vậy để hời khách, chớ có chạy thiệt đâu anh ơi! (rồi cô trở lại nhìn Tư Cầu) Anh coi lại giầy tờ, tiền bạc gì còn đủ hông, hay là bị chúng móc túi chọt hầu bao mất hết rồi?

Tư Cầu vỗ túi quần sau:

- Còn đây nè! Mà hồi chiều em nhét trong bóp anh chi tới ba ngàn đồng lận? Anh tưởng em chỉ đưa thêm một vài trăm đủ anh xây xài dìa tới dưới... Thôi để sẵn dịp này anh trả bớt lại em... (anh ta vừa nói vừa rút bóp ra)

Phấn nhóng người lên chụp tay Tư Cầu bắt phải dứt cái bóp trở vô túi quần và lên giọng hăm he anh ta:

- Anh mà lộn xộn nữa là có chuyện liền bây giờ đó nghen!

Biết không thể cưỡng được ý của Phấn, Tư Cầu đành chịu phép và đáp xui lơ:

- Cha, em ép anh nhiều cái ngặt quá! Tiền bạc này em... bòn rút của chú Ba rồi trao cho anh xài thì cũng hơi... kỳ kỳ...

- Ê, tiền của em để dành riêng chớ hông phải tiền móc hầu bao của thằng chả mà anh phải áy náy!

- Em có tiền riêng thì cũng nên để dành đó cho thằng bé... Kỳ.

- Cái đó anh khỏi phải nói, bây giờ em lo cho... tí ruột thằng Kỳ trước đã!

Nói xong Phấn nhìn Tư Cầu cười mủm mỉm làm cho anh ta cũng đâm ra xẽn lền vội ngó về phía khác.

Vừa lúc ấy có một chị bán bánh mì tay cầm mấy ổ bánh dài thòn, vàng ửng đi tới và mời mua:

- Hai chú thiêm mua giùm em vài ổ bánh mì giòn nóng hổi mới ra lò.

Phấn liền cầm lấy một đầu ổ bánh mì để nắm xem có quá thật là thứ mới không, xong cô gật đầu ra về vừa ý:

- Chị cho tôi ba ổ đi làm ơn gói buộc lại kỹ lưỡng đó nghen!

Tư Cầu vội cản nói:

- Mua chi dữ vậy em? Nếu có đói anh mua bánh bán ở dọc đường cũng được mà!

Phấn đỡ lấy ba ổ bánh mì mà chị bán hàng trao cho, rồi đưa luôn cho Tư Cầu:

- Ấy, anh cứ xách đem về dưới đi. Thứ bánh mì này làm bằng toàn là bột thiệt ngon lắm mà!

Tư Cầu bắt buộc phải cầm lấy mấy ổ bánh mì mà mặt mày thì nhăn nhó. Anh ta nhìn trân trân vào gói bánh, đoạn thở dài. Thấy thế, Phấn bực mình hỏi anh ta:

- Thì anh xách thêm một chút xíu đó có nặng nhọc gì dữ lắm sao mà mặt mày anh chằm dằm vậy?

Tư Cầu thờ ra:

- Hổng phải nặng nhọc gì, nhưng anh thấy mấy ổ bánh mì này anh... bắt ngán quá!

- Ngán cái gì?

Tư Cầu do dự một hồi rồi đáp:

- Em hổng nhớ sao: tại bến cầu tàu lục tỉnh ở Cần Thơ hồi em với anh... tính lên trên này đó mà!

Phấn cau mày:

- Đọ, lại sắp kiếm chuyện nữa rồi đa! (nhưng rồi cô lại tò mò hỏi thêm) Mà hồi đó rồi làm sao? Mấy ổ bánh mì này có ăn nhập gì vô trông hả?

Tư Cầu nhìn cô như trách móc:

- Em... cái gì cũng mau quên hết, nên... cái gì cũng dễ ợt! Thì hồi đó em biểu anh lên cầu tàu đi mua bánh mì và thịt xá xíu đó! Rồi ở dưới này... Cũng tại ba cái bánh mì mắc dịch này nè! Mà thôi nhắc nữa làm gì!

Nghe giọng nói của Tư Cầu, Phấn bắt phì cười:

- Sướng quá há! Thì cũng anh nhắc lại, rồi cũng anh biểu thôi! Thiệt thằng cha này nhớ dai quá tổ mẹ người ta!

Tư Cầu có vẻ phật ý:

- Hừ, cái chuyện thẩu trời, động đất mà không nhớ thì nhớ cái gì nữa cà?

Phấn mỉm cười vói tay nắm lấy tay Tư Cầu:

- Thì tại anh thương em gát nên mới nhớ dai như vậy chớ gì?

Tư Cầu cảm động vội quay mặt đi, nhưng lại nói buông thõng:

- Chưa chắc! Cái đó để... hỏi lợi coi!

Vừa lúc ấy tài xế rồ máy xe, bóp kèn inh ỏi và anh lơ luôn miệng hỏi khách còn đứng dưới đất mau mau lên ngồi vào chỗ của mình... Phấn vội nắm chặt lấy bàn tay của Tư Cầu và lặng thinh ngược mắt dăm dăm nhìn anh ta.

... Chiếc xe từ từ chuyển bánh và bàn tay của Phấn cũng từ từ tuột nhẹ ra khỏi bàn tay của Tư Cầu. Phấn vẫn lúp xúp chạy theo xe. Tư Cầu vội hỏi cô ta:

- Thôi em đi đi!
- Anh đi mạnh giỏi nghen anh Tư! Nhớ nếu ở dưới không yên thì lên trên này liền nghen!

Tư Cầu ló đầu ra, ngó ngoái lại:

- Ừ... Em ở lại mạnh giỏi nghen!

Phấn đã đứng lại vì chiếc xe bắt trớn nên chạy mau thêm. Tư Cầu ráng ló đầu ra ngoài để ngoái nhìn cho rõ thêm được chút nào hay chút nấy hình dáng Phấn đứng chờ vợ bên vệ đường. Trời hãy còn tối nên hình dáng yêu mến ấy đã nhỏ dần và như... bé bỏng, đơn độc hơn thêm nữa dưới ánh sáng vàng khè vẫn đục sương sớm của ngọn đèn điện trên cột trụ bên đường...